

دکتر غلامحسین ساعدی
نویسنده ای که مرگ را زندگی کرد

○ چه مرگ‌ها که ندیده‌ام و چه عزیزانی را که به خاک سپاه
نسپردده‌ام، سایه این شیخ لعنتی «مرگ» همیشه قدم به قدم
با من بوده است.

غلامحسین ساعدی «گوهر مراد» روز دوم آذر ماه سال ۶۴ در پاریس مُرد و در گورستان پرلاشز همان جا که پیش از او صادق هدایت خفته بود دفن شد.
رسم است که نوشتن به قصد معرفی کسی، با تولد آغاز می‌شود اما وقتی درباره ساعدی می‌نویسی، بدون آن که عمدی در کار باشد «مرگ» برای اعلام حضورش در نخستین سطر، اصرار می‌کند. شاید به این دلیل که، «سایه این شیخ لعنتی همیشه قدم به قدم» با او بوده است به معنای دیگر، ساعدی مرگ را زندگی کرد و زندگی‌اش از زیر سم ضربه‌های مرگی که همیشه با او بود سر برآورد و ساعدی، ساعدی شد. دکتر غلامحسین ساعدی را همچون الماسی هزار تراش، از زوایای گوناگون می‌توان دید و از هر زاویه، غولی در منظر نگاه و اندیشه سربلند می‌کند، در این صفحات اما تلاش بر این است ما دکتر غلامحسین ساعدی «گوهر مراد» نویسنده را ببینیم. نویسنده‌ای که نوشته‌هایش نام و یاد او را برای همیشه ماندگار کرده است.